

ROZHOVOR 1

Datum: 10. května 2005

Tazatelka: Lucie Galčanová

Komunikační partnerka: Paní Eva¹, 36 let

Délka nahrávky: 42minut 28 vteřin

Přepis rozhovoru:

LG: První na co bych se vás chtěla zeptat, jak jste se vlastně dostala k Novému prostoru? Jak jste se o tom dozvěděla?

Paní Eva: Já jsem se dozvěděla přes moje kamarády, který už tam jsou já nevím, tři, čtyři, pět, šest let, třeba už to prodávaj a stojí na těch stejných místech, jakože se musí stát, jo ... no a já sem se to prostě dozvěděla přes něho, tak jsem prostě jsme se rozhodovali jestli to tedy vezmeme nebo ne, no a pak jsme tedy řekli, že to zkusíme. No a takže vlastně těch pět časopisů, co jako je, tak ty jsou jako pět zdarma, na zkoušku

LG: Dostanete prvních pět na zkoušku?

Paní Eva: No, a když vám to bude, tak prostě ta šéfová naše prostě vám dá místo a na tom místě musíte prostě stát a prostě nikde nemůžete se hejbat. Jo můžete jít třeba ke kostelu v sobotu nebo v neděli, to jako na místě stát nemusíte, ale když tam třeba ani nebudete stát, třeba u kostela a přijde vedoucí na kontrolu no tak buďto vás potrestá, nebo vám vynadá, jedno z toho, nebo vás může taky propustit.

LG: A jak vás může potrestat?

Paní Eva: No prostě že vás dá úplně někam jinam, kde vás lidi jinde neznaj a kde nemáte stálý, tak zase musíte čekat, až si někdo odkoupí abyste zase získala ty

LG: Ty stálý příchozí ...

Paní Eva: ty lidi, jinak jako když ... pak jsou brigády u Nového prostoru, to jsme dělali v sobotu, to jsme nebyli na místech nikdo, to jsme dělali brigádu v Novém prostoru. No to bylo jenom za jídlo, za pití a ta dále, no ale kupony už jako neexistovali.

LG: A to jste dělali přímo v Novém prostoru v tom ...

Paní Eva: no v Novém prostoru ... (nesrozumitelné)

Paní Eva: No si myslím, že kdyby si to někdo zkusil, kdo je jako na, v tej, no na pracáku

LG: (současně) na pracovním úřadě

Paní Eva: a nebo pobírá sociální úřad, ať prostě to vyzkouší a vám by to taky třeba šlo

LG (smích): A když si vzpomenete třeba když jste poprvé šla prodávat ten Nový Prostor?

Paní Eva: no tak já jsem když jsem šla poprvé, tak to bylo takový zajímavější.

LG: A v čem to bylo zajímavé?

Paní Eva: Protože jste čekala, jestli si od vás vůbec někdo vlastně koupí nebo nekoupí, jo nebo jestli budou lidi nebo nebudou nebo jestli najdete stálý, nebo nebudou stálý, jo, a furt takhle jako jsem manipulovala a tak když mám tady jako nějaký stáláky, tak jako si myslím, že je to fakt výborný.

LG: A jak dlouho jste tady?

Paní Eva: Já už pomalu rok, u tohoto Nového Prostoru. A jako je to zajímavý. Třeba teďka jsme jako měli jako skupinu, že když jsme tam nebyli, když jsme museli prodávat když jsme jako měli peníze takže prostě jako, jak bych to řekla, tam jsou prostě prostě hudby, teďka v tom Novém prostoru, když si ho koupíš dneska, tak tam najdeš ty z toho Nového prostoru, co tam hráli třeba na kytary jo, a je to tam fakt perfektní a jak to měli perfektně udělaný, ale já jsem nemohla no musela jsem jít dělat. Takže jako takhle, no.

LG: A můžete mi ještě říct jaká byla třeba situace před tím, než jste začala v ten Nový prostor prodávat?

¹ Skutečné jméno komunikační partnerky je z důvodu anonymizace změněno.

Paní Eva: No to jsme měli horší, protože to jsme chodili, v podstatě jsme spali i venku než jsme si našli teda ten privát, no a chodili jsme po městě a museli jsme chvilku somrovat, no ale zase žebrání, to zas jsem si řekla, to už je blbý

LG: ... bylo to nepříjemný?

Paní Eva: no, tak jako říkám lepší Nový prostor, tak jsem se k tomu dala, no a je to fakt výborný.

LG: Jste s tím spokojená... a jaký z toho máte pocit, když prodáváte ? Jsou lidi třeba... jaký lidi chodí kupovat? Je to ... máte třeba pravidelné, jak jste říkala?

Paní Eva: No pondělky to mám furt stálý, no úterky jak který no a lidi který přijdou třeba až k večeru nebo večer, no a pak to trošku de, ale no tak dokud nejsou stálý, tak to nikdo nechce

LG: Máte spíš ti pravidelní, co chodí, tak je to na tom postavený ... a měla jste před tím nějakou práci, než jste začala? Vůbec žádné zaměstnání?

Paní Eva: Ne, není práce...

LG: Neměla jste práci. A proč jste nemohla najít práci?

Paní Eva: Protože mě nikde nechtěli vzít.

LG: A proč ne? Co jim vadilo?

Paní Eva: Nevim

LG: Vzdělání třeba?

Paní Eva: No asi vzdělání, protože já mám jenom základku, nemám

LG: Máte základku, takže kvůli tomu?

Paní Eva: Asi.

LG: A pracovní úřad?

Paní Eva: Práci nemá. Jdu pětadvacátýho na pracák tak uvidím, jestli něco bude nebo nebude.

LG: Chodíte pořád na pracák?

Paní Eva: No už mě poslali dvakrát, no jednou jsem byla v tom, no mě poslali do, no jak se to jmenuje, do jedný Tipsportu, no za tím tipsportem, jak se to jmenuje no Merkur, do Merkur, no a tam mě prostě řekli, že to místo je obsazené a tím to

LG: A co to mělo být za práci?

Paní Eva: Úklid.

LG: Úklid?

Paní Eva: No a prostě že je to obsazený a že tam maj někoho jinýho a takhle. No a pak mě dali na druhou úklid do dalšího podniku a tam taky řekli, že už je to obsazený. No a já říkám na co je ten pracák, když už vědí, že je to obsazený, proč mě tam posílaj, žejo.

LG: Proč vás tam posílají, hm...

Paní Eva: No ale tak u Novýho prostoru jsem spokojená

LG: Jste spokojená?

Paní Eva: No, zase když jsou známí, taky kamarádi a tak

LG: Máte kamarády přímo z NP?

Paní Eva: no, takže jako to de, nestěžuju si jako.

LG: A máte třeba ještě hodně známých mimo Nový prostor? Spíš tam?

Paní Eva: Spíše tam, protože já jako tady nikoho neznám tak nějak z holek, tak jako, akorát teďka tebe (smích), jinak jako už kamarádky jako už neexistujou.

LG: Dobře a kdybyste, hledáte teda ještě nějakou jinou práci kromě toho, nebo jste s tím spokojená natolik, že už...?

Paní Eva: No já jako práci bych jako scháním, tak ale jako si myslim, že práci už stejně neseženu a že zůstanu u Nového prostoru.

LG: (přítakání) A kdybyste sehnala práci, jaká by to měla být? Jakou byste chtěla?

Paní Eva: Úklid.

LG: Úklid... A myslíte, že by se pro vás tím něco ještě změnilo, kdybyste sehnala práci, kterou byste chtěla?

Paní Eva: Možná, že jo ... asi by to bylo ... jiný, jinak mezi lidmama, jinak jako (nesrozumitelné)

LG: Jiný známí?

Paní Eva: No.

LG: A po finanční stránce myslíte že by to bylo lepší?

Paní Eva: Já myslím, že jo.

LG: A vyjdete teďka s tím, co máte z Nového prostoru?

Paní Eva: Právě, že ne.

LG: Vy jste říkala, že to je těžký, závisí to hodně na tom, jak lidi koupí

Paní Eva: No, a nebo když vám daj dýžka, tak je to taky ještě lepší, jo, ale třeba když vám daj dýžko, a třeba vám daj třeba třicet korun, tak to máte za deset časopisů tři sta a z toho dvě stovky si musíte uložit na deset časopisů a zbyde vám tady stovka, a to musíte koupit psovi jídlo, rohlíky a za zbytek párky za dvacet pět korun, no to je všechno, cou koupíte za stovku dneska.

LG: ... to je jasný, no. A vy jste říkala, že s přítelem bydlíte a ještě máte dědečka doma, a pejska...

Paní Eva: No právě no.

LG: Takže s bydlením teďka už nemáte problém, jste říkala že jste měli před tím...

Paní Eva: No, teď už ne

LG: Už je to lepší... bydlíte v podnájmu?

Paní Eva: No v podnájmu.

LG: A dá se to?

Paní Eva: A dá, no musí se to utáhnout, nedá se nic dělat. (obě úsměv)

LG: A kolik tak těch časopisů prodáte? Dá se to říct?

Paní Eva: No tak dneska od rána mám prodaný čtyři, včera jsme jich měla deset

LG: A je to obvyklejší dneska, nebo to co bylo včera?

Paní Eva: Spíš to co bylo včera, protože jeden den je líp, druhý den je hůř... a pak zase středy čtvrty jsou lepší než pátky, anebo soboty neděle

LG: A to býváte taky tady? Soboty, neděle to vím, to jsme se potkaly... ale ty čtvrty já tady nebývám, tak nevím,

Paní Eva: Každý den jsem tady.

LG: A vždycky spolu takhle ve dvou? To není moc obvyklý... je to lepší?

Paní Eva: Je to lepší, protože on je takovej uklidňovák, jo protože on když mě to nejde, on jako vidí, že jsem vztekla, nervózní, viš jestli prodám nebo ne, jo, to já se s nim třeba tejdén nebavím, jo, ale prostě on říká Evi uklidni se, jo, prostě ono to ještě pude, vydrž to, a to no, on umí ukázat (nesrozumitelné) Nového prostoru.

LG: Myslíte si že, hm, a nebo takhle, když byste našla tu práci, změnilo by se ještě něco jiného, kromě těch peněz, a kromě těch známých

Paní Eva: Já myslím, že jo, já nevím, já myslím, že jo, no.

LG: A máte tedy ještě další příjem, říkala jste, že vám ještě přijdou dávky z pracáku

Paní Eva: No měly by přijít, no.

LG: Takže máte víc peněz z různých ... a to vám chodí vlastně ze sociálky, nebo z pracáku?

Paní Eva: Ze sociálky. Mě ne, ale druhový jo.

LG: Aha.

Paní Eva: Protože já nemůžu, protože mě to Liberec ještě neposlal, že jo. Liberec mě má poslat, Liberec mě nic neposílá a teďka nastoupili na to (nesrozumitelné), tak uvidím, no.

LG: Takže vy jste z Liberce původně? Nejste z Brna? Takže věci vyřizujete tam?

Paní Eva: No, to zařizuje Brno, protože já už mám tady trvalej pobyt, tak to zařizuje Brno.

LG: Aha. Takže oni neposlali, co z toho Liberce neposlali? Ještě nějaký dokumenty?

Paní Eva: No sociální, jako že nepobírám na děti sociální dávky, a to je všechno, co potřebuju od nich, a no, celý to posílají dva roky

LG: Tak dlouho? A jak to, že to neposlali?

Paní Eva: No, nevím. Prostě tam je bordel v Libeci, no.

LG: Takže vám to vlastně blokuje teďka Liberec?

Paní Eva: Peníze ... A teďka Roman co vlastně bude brát, tak vlastně ty, to co budu mít dluh, tak budu muset zaplatit.

LG: Hm, a myslíte, že to zvládnete?

Paní Eva: Jo...

LG: Tak to je dobré... A ještě se zeptám, jestli teda můžu, na rodinu. Vy jste říkala, že jste s druhem a že jste...

Paní Eva: No já rodinu nemám už, nikoho z rodiny. No kdybych měla taťku, vím, že taťka by mi pomoh, no taťka už je tam, maminka taky, takže. Sourozenci mám, ale ti vůbec nevím kde jsou teď...

LG: Nevíte kde jsou...

Paní Eva: Já s nima nechci (nesrozumitelné)

LG: A děti nechcete?

Paní Eva: Zatím ne, nechceme děti

LG: Nechcete děti, počkáte

Paní Eva: (Smích) ještě mám čas nějakou dobu. On teda bych chtěl, ale já ještě ne, teď jako do toho se mi moc nechce...

LG: A na co čekáte?

Paní Eva: Až to zlevněj, ty děti (Smích)

LG: Kvůli penězům.

Paní Eva: Je to teď drahý, ty věcičky, botičky, když jdete do krámu, povídá paní, ona tedy si jako nekupuje, ale takhle se se mnou pobaví a říká, že kupovala malýmu botičky a že za osm stovek. Že jinde botičky levný nesehnala než za osm stovek a říkám no a to je malý dítě, jo, roční, takový nožičky, ale osm stovek takový botičky

LG: Vyrastou z toho

Paní Eva: No a jiný boty jako nesehnala, jen za osm set, no říkám, mě by asi ranila mrtvice z toho, no za osm stovek koupit děcku boty, z toho vyrostete a pak půjdou botičky do kotle, ne? (úsměv)

LG: (smích) tak půjdou a koupí další, no ... Takže děti ještě ne.

Paní Eva: Radši ještě ne.

LG: Dobrý, tak se vrátíme k tomu, ještě k prodeji, mě by třeba zajímalo docela, jak se na to tváří lidi, kterým prodáváte, jestli jste se setkala, jestli jsou příjemný, nepříjemný...?

Paní Eva: Některý jsou příjemný a některý že jako si ho vemou a že si to přečtou, když to nikdy neměli, že se do toho podívaj, vyzkoušej, a když to vyzkouší, tak to kupujou taky některý z nich, ale málokerej tedy...

LG: A setkala jste se třeba s nějakou nepříjemnou reakcí?

Paní Eva: Ne, akorát že jedna dycky běž do práce...

LG: Jo a mají i takové řeči ... a co jim na to řeknete?

Paní Eva: No tak já jim říkám, podívejte se, když práce není, tak je Novej prostor, to je taky práce jsem jim řekla

LG: Berete to jako povolání...

Paní Eva: No jasně. Jak jinak to může brát člověk než jako povolání?

LG: No je to tak, máte za to peníze, ale někteří lidi to tak nevidí.

Paní Eva: My to bereme výplatu až prvního. On bere šestadvacátýho a já hnedka prvního z Novýho prostoru, takže nám se to jako (nesrozumitelné)

LG: A to dostáváte výplatu z Novýho prostoru přímo? Já myslela, že máte každý den z toho, co prodáte?

Paní Eva: Ne, ne, to ne. Já když, jak bych to řekla, protože ono to kdysi bylo tak, že třeba každé den že jste měla z toho peníze, ale teďka ne, teďka se to udělalo, že prostě vám spočítá těch padesát, co máte tu normu, my tomu říkáme jako to ... no tak těch padesát musíte prodat. Když je neprodáte, tak

LG: Za týden?

Paní Eva: No za týden, a když vy je neprodáte, těch padesát, tak třeba jenom čtyřicet, tak z těch deseti vám ještě odeberou to, so jste neprodala, tak těch pět, si odeberou těch pět kaček.

LG: A pak to dostanete teda jednou za měsíc nebo jednou za týden?

Paní Eva: Jednou za měsíc. No tak my berem prvního, každýho prvního nebo čtvrtýho, podle toho, jak to vyjde.

LG: A říkála jste vlastně, že kdybyste jim nedala teďka to, co jim máte dát, že byste s tím měla problém... co by se mohlo stát?

Paní Eva: No by mě mohli i vyhodit, třeba. No čekali by až budu brát ... a

LG: A když byste jim to potom zaplatila, mohla byste prodávat znovu?

Paní Eva: No, ale to bych si musela kupovat ty časopisy stejně, tak nebo tak, jo protože oni co tam jsou rok, vlastně co tam jsou evidovaný, tak už jsem těch časopisů měla zadarmo, tak už bych to musela zaplatit.

LG: Už byste to musela zaplatit...

Paní Eva: a si myslím, že je škoda, když tam mám teďka asi osmdesát časopisů, zas je škoda, abych změnila ten limit, žejo, no.

LG: Takže vám chybí kolik teďka?

Paní Eva: Stopadesát korun.

LG: To je kolik časopisů?

Paní Eva: Pět časáků.

LG: Pět časáků, tak to... a dneska to musíte prodat? Tak to ještě stihnete...

Paní Eva: Pět a ještě něco je potřeb pro nás taky, aby sme měli co jíst

LG: Akdybych se zeptala úplně obecně, takovou otázku, jak se prostě žije těm lidem, kteří prodávají Nový prostor? Říkala jste, že tam máte hodně přátel...

Paní Eva: No některý si taky jako stěžují, co jsou ve městě, že jim to taky jako nejde, ale prostě oni zase, že oni mají už ty stálý a třeba mají spíš mezi sebou nějaký konflikt, jako větší, jo, prostě to když tam jsou já nevím třeba deset let, tak jako jdou za nima ať jim pučej nebo tak, no ale já zatím v Novém prostoru od nich nic nechci, protože oni jako když si od nich pujčíte, tak oni, hele ona si pučila od nás, a takový to jako jo...

LG: A znamená to pro ně něco, když si tam jdete pučit? Jako že vám třeba potom...

Paní Eva: No, jako oni ne, ale vedoucí spíš.

LG: Vedoucí, hm.

Paní Eva: Ta jako v tom jako nenávidí.

LG: Přímo nenávidí? ee

Paní Eva: No to by se správně nemělo.

LG: Jako že z toho mohou být nepříjemnosti třeba, když se to poruší?

Paní Eva: No. A když se to dneska neprodá, tak uvidíme, no.

LG: Takže s tou prací jsou ale lidi spokojený, jsou rádi, že to mají... A tak obecně jaký je celkově život, s bydlením

Paní Eva: No bydlení, některý jsou na ubytovnách, některý jsou venku záleží jak který, no...

LG: ... nenajdou práci... A myslíte si, že jsou s tím lidem spokojený třeba jako vy, nebo že ještě hledají práci?

Paní Eva: Něakej hledá, počítám, akorát někteří že už třeba mají a ještě dělají u Nového Prostoru...

LG: To jde, ještě dělat, mít to jako brigádu k práci?

Paní Eva: No jako by to nemělo správně jít, ale že tak šéfová je hodná, tak jim to jako dovolila...

LG: Dovolila... aha, no protože ta práce asi taky není moc placená

Paní Eva: no aby si vydělávali na ubytovnu oni některý kopou a říkali, že z toho je taky málo, no oni že to dělají na černo taky, že to dělají některý, takže jim to dovolila i tady to brát...

LG: A ještě úplně nakonec když bych se zeptala na normální den, prostě všední den, tak jak to vypadá, od rána?

Paní Eva: No od rána je to takový divoký, no třeba když já přijedu v půl desátý nebo v devět dám příklad, mezi půl desátou a devátou, někdy teda jezdím dřív, někdy už o půl osmý, no v osm otvírá Albert, takže mě to krásně vychází do těch dvanácti hodin to prodat jo, ale všední den kdy mají do osmi, tak jako třeba že jo, jsme přijeli v půl desátý a dvě hodiny já jsem tam stála jak tvrdý Y, jo a to stojím do teďka jako, než si někdo koupí.

LG: A není to lepší třeba odpoledne, když lidi jdou z práce?

Paní Eva: No oni některý taky, no když choděj z práce, tak některý jsou do Alberta, pudou z Alberta, některý slíběj, jo my přijdem a vememe si a jsou pryč, prostě jo, prostě, taky to není příjemný...

LG: Prostě řeknou, že si to koupí jak půjdou zpátky...

Paní Eva: ... a nevěnou, no si člověk myslí, že si ze mě dělají třeba srandu, jo a nebo tak, jako tak nějak je to...

LG: Tak někdo zapomene, nebo myslíte, že to třeba dělají schválně nebo ne?

Paní Eva: Já myslím, že spíš schválně... No se mi to stalo hodněkrát a myslím, že je to dělají schválně...

LG: A mrzí vás to třeba, nebo je to, je to jedno?

Paní Eva: Ne já to beru sportovně, já jsem takovej sportovní typ, já to beru sportovně všechno.

LG: No a tak co děláte třeba v den, no říkala jste na osmou, když ten Albert otvírá...

Paní Eva: No v neděli...

LG: A jdete třeba se někam najíst potom, nebo co jak vlastně, jak je to?

Paní Eva: No já až doma se najím.

LG: Až doma, až když přijдете zpátky.

Paní Eva: (nesrozumitelné) no pak už to nemá cenu, bejt tady až do šesti do večera, protože pak už nikdo nechodí, nejlepší je to ráno do těch dvanácti a sobota je to samý

LG: A ty všední dny to je taky tak?

Paní Eva: No to je nejhorsí ...

LG: A čím to je, že je to

Paní Eva: No včera mi to šlo pěkně, ale to je každéj tejden, slabej úterek, a jinka středy čtvrtky, pátky soboty, neděle ... nevím, čím to je, ale vždycky čtvrtky, pátky, soboty, neděle mi to jde, to odsejpá

LG: To je zvláštní...

Paní Eva: A to má každéj, úterek slabej.

LG: Všichni?

Paní Eva: To jako s kým se už bavila, ve městě, říkali, máme úterek slabej.

LG: A jak se potkáte s těma lidma, když jste, tady třeba prodáváte, když třeba vyzvedáváte věci...

Paní Eva: (současně) když třeba vyzvedáváme, když chodíme fasovat, tak oni se o tom bavjej.

LG: Tak máte čas si tam třeba popovídat spolu?

Paní Eva: Tak to já radši vyfasuju a jedu pryč, jako, protože většinou tam nemám čas jako, já to mám dál...

LG: To je pravda, že...

Paní Eva: Než dojedu sem, tak to mám půl hodiny, než sem dojdu, je půl desátý a lidi stálý mě pak utíkaj, vid', to je zas takový komplikovaný.

LG: Hmm, tak to jo...

Paní Eva: A tady nám to docela jde...

LG: A máte u toho nějakéj volnej čas, stiháte u toho třeba něco, co byste chtěla?

Paní Eva: No volnej čas teda nemám vůbec, každéj den jsem v práci ... pondělí, úterý, středa, čtvrtek, pátek sobota, neděle, každéj den jsem

LG: ... takže vlastně lidi co normálně pracujou ani takhle nejdou... no tady tohle je náročnější časově...

Paní Eva: No to jo, no.

LG: A co byste chtěla dělat, kdybyste měla na sebe chvilku čas? (Obě smích)

Paní Eva: Čas, no to nevím. Ale spíš doma u pejska a s dědou

LG: ...s dědečkem... hm

Paní Eva: ... uvařit, uklidit, a tak.

LG: A nějakéj čas úplně jenom pro sebe?

Paní Eva: Ne, to nemám, tady to ... protože přijedu večer, nakoupím něco k večeři, udělám jim večeři a člověk už je tak zničený, že jde si radši lehnout a spát

LG: Hmm

Paní Eva: No a rána, ráno v sedm, v šest ze vzbudím a se připravuju, pomalu, protože než se namaluje člověk, než si tajhle si dá kafe, čaj ...

LG: A chystáte se na to třeba nějak, když jsete prodávat? Říkala jste, že se malujete...

Paní Eva: Ale jo, tak jako chystám se na ten, na to. Ale vždycky přemejšlim, pude to, aji i u toho kafe, pujde mi to, nepujde mi to, bude to lepší, nebude to lepší a tak dál, jako i v noci nad tím člověk přemejšlí.

LG: I v noci nad tím přemejšlíte?

Paní Eva: No furt, no. No uvidíme dneska teda, uvidíme do večera... no.

LG: Tak třeba to bude ...

Paní Eva: No když ne, tak člověka vyhodí (smutně)

LG: To snad ne...

Paní Eva: no chybí ještě sto padesát korun, no...

LG: A když se zeptám úplně obecně, od Novýho prostoru pryč, když byste měla říct, jak třeba vidíte situaci dneska tady v České republice?

Paní Eva: (pauza) No tak komunisti byly fakt lepší.

LG: Bylo to lepší? A v čem to bylo lepší?

Paní Eva: No byla práce, bylo všechno... levný jídlo...

LG: Měla jste práci?

Paní Eva: (nesrozumitelné)

LG: Prosim?

Paní Eva: Jsem dělala v (nesrozumitelné) strojárnách za komunistů.

LG: Ve strojárnách? A co jste tam dělala?

Paní Eva: Já? U pasu.

LG: U pásu?

Paní Eva: A bylo to dobrý, jo, holek tam plno, ženský, šli jsme na rání, na odpolední, a tak dál. Jenže to taky zkrachovalo, no.

LG: Zkrachovalo, takže jste přišla o tu práci a další už jste nesehnala potom? A v kterým roce to zkrachovalo, ještě...?

Paní Eva: No, ještě za komunistů...

LG: To zavřeli ještě za komunistů?

Paní Eva: No, protože tam měli nějaký problémy, no tak zkrachoval, propustili lidi a

LG: A od té doby už jste práci nenašla? A jak jste se vlastně dostala do Brna?

Paní Eva: No s ním (ukazuje směrem k Albertu, kde zatím prodává její druh)

LG: Jo, jste se potkali...

Paní Eva: No v Liberci, no. My jsme se už znali delší dobu, víš.

LG: Aha, aha... a znáte se jak dlouho?

Paní Eva: My jsem se potkali, seznámili, když (nesrozumitelné) hrál ve vinárně, no on tam hrál, no.

LG: A na co hraje?

Paní Eva: On na všechno, na kytaru, na buben, na všecko.

LG: Hm, tak to je pěkný

Paní Eva: Ale většinou má rád kytaru, no ... elektrickou.

LG: A jak dlouho jste v Brně? Tak ten rok, nebo ještě dýl?

Paní Eva: Dva, dva a půl.

LG: A proč jste šli do Brna? Na severu to bylo horší?

Paní Eva: No on tady bydlí.

LG: Aha, takhle.

Paní Eva: On má tady maminku a tatínka a já nevím koho všechno ještě, no já už tedy nemám nikoho.

LG: No, to jste říkala ...

Paní Eva: Taťka mi už, třetí, čtvrtý rok, zemřel ... čtyři roky už to bude v září...

LG: A kde pracoval taťka?

Paní Eva: On dělal v dřevařských závodech. Ty taky zkrachovaly, dřevařský závody, takže jako barák, co měl podnik, tak je přišel, nějaký jiný, jo, prostě dřevařský už tam nebyly, no a tak co vlastně taťka tam bydlel, no tak macecha se musela někam odstěhovat, kam se přestěhovala macecha nevím, protože s ní se nedalo vůbec bydlet jako. No já jsem od taťky utekla dřív ještě, no a ona mi řekla, že se to v životě nedovím, že jako tatínka nemám, tak jsem šla na SNB a řekla jsem, že jsem se to dozvěděla přes známou, no ona mi nechtěla věřit, že taťka můj je po smrti, jo, já jsem si zašla klidně na policii, a že normálně na státní a zeptala jsem se, co je na tom, pravdy, že jako František Novotný roku 1920 zemřel - no oni, ano je to pravda. No já jsem se tam zhroutila, bylo mě blbě, tak mě odvezli do špitálu, asi čtrnáct dní jsem se z toho dostávala...

LG: (tiše) To je ošklivý ...

Paní Eva: A pak mě řekla, že mě zpátky nepošle, já jsem se dozvěděla přes známou, a šla jsem na SNB, no ...

LG: A tak domů už jste se pak nemohla vrátit?

Paní Eva: K maceše ne, bych tam musela (nesrozumitelné) ... protože táta se rozčilovat nesměl, no on jí dával celej důchod... takže takhle.

LG: A co jste dělal, když jste šla z domu?

Paní Eva: Byla jsem venku.

LG: Bylo to těžký? Byla jste venku?

Paní Eva: No ...

LG: A jak dlouho?

Paní Eva: Já? Čtyři a půl roku.

LG: To je dlouho... to bylo asi těžký?

Paní Eva: No to bylo, no, ale dostala jsem se pak z toho. Jsem v Brně, tak mi je líp.

LG: (úsměv)

Paní Eva: Ten sever Čech,.. to není dobrý bydlení

LG: Není to, v čem je to horší?

Paní Eva: No tam je, nejsou takový lidi jako v Brně.

LG: Je to v lidech?

Paní Eva: Je, hodně v lidech.

LG: V čem jsou jiný? Já to tam neznám

Paní Eva: Protože tam prostě, když někoho neznáte, tak voni vás (nesrozumitelné) chtějí zabít, a tak, prostě je to tam samej cikán. Tady v Brně těch cikánů není až tak. Tam byste měla strach v noci jít, aby vás někdo nepřepadl.

LG: A tady ne?

Paní Eva: Tady ne. (pauza) Tady to je lepší. Tady nemusíš mít strach v noci ...

LG: Někteří Brňáci říkaj, že jo (úsměv) ...

Paní Eva: No tady v Brně to není až tak... Ať žijou v severních čechách, tam to pochopí...

LG: A celkově lidi jsou tam jiný?

Paní Eva: Jo, hodně nenávisťiví...

LG: Setkala jste se s tím, že ... (nesrozumitelné)

LG: Takže pak jste vlastně jela do Brna a pak jste se dostala k Novému prostoru.

Paní Eva: No.

LG: A v čem to je lepší, teda teď?

Paní Eva: Jak bych to řekla?

LG: Ono se to těžko popisuje.

Paní Eva: No protože v Brně, to je jako nejlepší město, který tady je a lidi sjou taky ty, lepší, některý horší, já nevím, to se nedá srovnat. No v těch severních čechách to je děs, když půjdeš, třeba v Brně já záviděla jsem holkám, že chodí v minisukních třeba, a tam prostě u nás to nešlo, v severních čechách, tam když jsi šla v minisukni nebo v holím břiše, tak ti řeknou, že seš kurva a hnedka policajti by tě sebrali, že jsi, prostě děláš prostitutku a já nevím co všechno, jo. Prostě tam ne, prostě Brno je Brno.

LG: Teda je to jiný ...

Paní Eva: ...tady je to lepší, no (smích). Je to fakt, tam ty holky choděj upnutý, v ryflích, jo, v létě, v zimě upnutý až ke krku, jo, nenávisť, prostě.

LG: Hmm (pauza)

Paní Eva: Kdybych (nesrozumitelné) bych to severních čech nechtěla vrátit.

LG: Nechtěla byste... A co byste dělala, kdyby se vám teď stalo, že byste ten Novej prostor nemohla prodávat?

Paní Eva: No tak to nevím.

LG: Ne víte, co ... tak přítel by vám třeba ... pomohl?

Paní Eva: (úsměv) no ten bude řešit do čtyřicátýho řešit, aby nejsme o hladu....

LG: A tak myslím, do budoucna, snažila byste se k tomu vrátit?

Paní Eva: Jo. Ale prostě, fakt, no uvidim, jestli to bude teďka... sto padesát korun... (nesrozumitelné) už jsem měla dát dneska, mě to nešlo, no ... sto padesát korun na zejtřek, na ráno.

LG: A ještě když se vrátím k tomu, o čem jsme se bavili před tím, k těm dětem, když si představíte že byste měla děti, prostě někdy, v budoucnu, tak co myslíte, co by bylo důležité, aby ... chtěli byste, aby měly jinej život, nebo stejnej?

Paní Eva: Aby měli jinej.

LG: V čem jinem? ... Aby nemuseli prodávat Novej prostor (obě smích)

Paní Eva: Bych jim to třeba, nebo já nevím, třeba domluvila, nebo jako

LG: Myslíte, že domluva, že domluvit, snažit se jim to vysvětlit

Paní Eva: No snažit se to tak nějak vysvětlit, že časopisy se daj prodat, nebo jako, kdyby to chtěli některý z nich třeba zkusit, já bych proti tomu taky nic třeba neměla, jo, ať je to kluk nebo holka, taky bych proti tomu nic neměla, kdyby přišli domů a řekli, maminko, my prodáváme Novej prostor, tak bych řekla, co já ho prodávala taky, jo, prostě bych jim to nebránila.

LG: A kdybyste měla představit, jakou práci by měly dělat jinou než ten Nový prostor, jak byste je třeba je k tomu snažila dostat, nebo, jestli vůbec?

Paní Eva: To by záleželo asi na nich ...

LG: Prosím?

Paní Eva: Že by to záleželo asi na těch dětech...

LG: Záleželo by na nich, nechala by jste to na nich

Paní Eva: Ať si vyberou, co chtějí...

LG: A třeba školu by ste jim vybrala nějakou nebo? Žejo třeba když vyjdou třeba z té základky, tak jsou docela ještě mladý, že jo, tak je potřeba jim pomoci ...

Paní Eva: No třeba ať si vyštudujou, třeba bych jim řekla běžte (nesrozumitelné) třeba budete mít jinej život, než my...

LG: Myslíte že ta škola...

Paní Eva: ... nějak vysvětlila, třeba jo, že ten vyučenej sežene práci líp, než ten dělník, jako bych to musela vysvětlit nějak, ale záleží, jestli by si dali říct, nebo ne (úsměv)

LG: (úsměv) ... no, děti mají někdy svou vlastní hlavu... a tak myslíte, že ta škola, nebo tady to vysvětlování, že to je důležitý?

Paní Eva: Je... Když by chtěli třeba brigádu, já bych mu ... si třeba najdi Novej prostor, běž tam třeba pracovat na brigádně, že, vidělaj si s tím, jo prostě tak nějak bych mu to třeba vysvětlila, jo... Jako nevim, já proti tomu třeba taky nic neměla, kdyby to děti dělaly moje, když vím, že ta práce není, že je těžko sehant práci, zaměstnání.

LG: A Myslíte, že kdybyste měla jinou školu, že by to bylo lepší?

Paní Eva: Jo.

LG: A co byste třeba chtěla dělat?

Paní Eva: Já jsem vždycky chtěla bejt prodavačkou.

LG: Prodavačkou?

Paní Eva: No, moje sestra byla vyučená, no, taky, už není, no ... ta byla se mnou stejně stará.

LG: Byla stejně stará?

Paní Eva: Hm, (nesrozumitelné), no my jsme byly obě dvě (nesrozumitelné)

LG: A už se s ní nevidáte?

Paní Eva: No, ona už není.

LG: Už umřela?

Paní Eva: No, ona se mi oběsila na půdě ... že ona byla vdaná, ona se teda vdala dřív než já, no a (povzdech) ... měla Eriku, Petrušku, ty už jsou možná holky vdaný, je jim tak osmnáct let oboum dvoum, no a sestra prostě, její manžel dělal v (nesrozumitelné), ten už taky zkrachoval, jo... No a přišla sestra, že dělala ranní a odpolední, jsme měly proti sobě směnu, tak nějak jsem odpoledne potřebovala jít do práce, tak já jsem byla doma s holkama a ona šla do práce a měla (nesrozumitelné) ... ségra to nechtěla říct nikomu, tak šla na půdu, tam si to hodila a ... holky přišly za mnou do práce a říkají, teto mi nemůžem najít Evo maminku, já říkám vždyť šla na ranní, vždyť už musí být dávno doma, není doma, tak já jsem k vedoucímu, jsem mu řekla, že musím skončit, jako že jestli mě dá volno, že druhej den přijdu, jsem druhej den nepřišla, jsem ji tam slíkala, jsme ji tam odřezávaly a oblíkaly...

LG: To je hrozný ...

Paní Eva: Pohřeb jsem jí udělala a holky mě tam vobě dvě chtěly skákat za ňou, do toho hrobu...

LG: Hlavně pro ty holky to muselo být strašné ...

Paní Eva: No, mi tam chtěly za ní skákat, maminko, maminko pod' nahoru...

LG: A co dělaly potom? Dostaly se z toho?

Paní Eva: No jedna je v Chomutově u nevlastní a tamta zůstala u toho otce.

LG: Zůstala u něho... A vy jste řekla, že jste byla taky vdaná, to bylo ještě před tím?

Paní Eva: No, to bylo ještě před tím.

LG: Tak jste se nechala rozvést, nebo ...?

Paní Eva: Radši jo ... nechat se třískat od chlapa, to už je vrchol ... a kor když na vás veme nůž... (Ukazuje jizvu na zápěstí)

LG: (povzdech) Až tak?

Paní Eva: ... Popálená cigaretou, popálená žehličkou, a tak dál, tak jsem zažádala o rozvod druhéj den...

LG: A podařilo se to? Protože někdy je to těžký taky.

Paní Eva: Jo, já jsem řekla, že s ním nechci bejt a von řekl, že taky jako ne, že už má jinou.

LG: Takže vám nedělal problémy s rozvodem?

Paní Eva: Vůbec. Jsme byli v Rychnově nad Kněžnou a nedělal problémy... se mě ptali, kde se chci dát rozvést, já jsem řekla, že v Rychnově, tak to bylo v Rychnově.

LG: A co jste dělala potom?

Paní Eva: Pak jsem šla do Liberce, tam bydlela kdysi moje babička, no a to jsem měla dalšího takovýho kamaráda, kterej mě mlátil, tak jsem vod něj taky odešla, a pak mám tohoto a ten mě nemlátí... ale občas taky se jako pohádáme, ale jenom ze srandy

LG: ... tak to je vždycky (nesrozumitelné)

LG: Říkala jste, že vám pomáhá, že, že prodáváte spolu, že vás podpoří...

Paní Eva: No ... on je takovej uklidňovák, no. Aji doma třeba když vidí, že jsem nasraná, že mi to nešlo, tak Evo podívej to bude zítra lepší, říkám: dej mě taky pokoj (LG úsměv) jdu do pokoje, než se to, nevím no a je taky takovej uklidňovák.

LG: A plánujete, že byste se třeba vzali?

Paní Eva: Jó...

LG: Chtěli byste?

Paní Eva: Ale já na to zatím ještě nemám, ještě ne, ještě to nejde.

LG: A myslíte, že to bude lepší, třeba i s tím Novým prostorem, že vyděláte víc?

Paní Eva: Bude, no. Oni to ještě změňj.

LG: Ještě změňj?

Paní Eva: Počítám, že jo, no

LG: Myslíte že jo?

Paní Eva: Já jsem říkala, že ten Novej protor měli udělat za padesát korun a ne za třicet.

LG: (nerozumí, nechápavý výraz)

Paní Eva: Že jsem říkala, že ten Novej prostor za padesát korun a ne za třicet

LG: Jo za padesát korun, že by to bylo dražší a bylo by z toho víc peněz ... A myslíte, že by to ještě lidi kupovali?

Paní Eva: Jo ... tak já když kolikrát třeba v sobotu nebo v neděli, tak mám za jeden časopis padesát korun, a za jeden časopis třeba stovku.

LG: že vám ti lidi dají

Paní Eva: no, navrch jako a zpátky nic nechtějí.

LG: No a já jsem slyšela, že by se to nemělo, nebo takhle, že to nechtějí lidi z prostoru

Paní Eva: Nee

LG: Nemáte s tím problémy

Paní Eva: Ne, oni to berou jako dýžko.

LG: Jako že vám to ti lidi dali

Paní Eva: Já třeba jsem měla minulej tejden problém, to taky někdo viděl, že mi dává nějaká paní desetikorunu jenom, tak prostě bez časopisu, někdo mě tady udal v Bystrci, že žebrám u toho.

LG: A kdo, jako myslíte na policii, nebo na prostoru nebo kde?

Paní Eva: Jako tady někdo z nich, z lidí, tady.

LG: Z lidí?

Paní Eva: No.

LG: A kam to šli říct?

Paní Eva: Volali policajty, městskou.

LG: A co policajti na to?

Paní Eva: No policajtům jsem to vysvětlila, že to není žádný žebrání, že u toho nežebrám, ale že to jsou prostě dýška, řekla jsem to druhé den vedoucí a ptala jsem se jestli už tam městská policie byla se na to ptát a ona řekla že ne, že (nesrozumitelné).

LG: Takže jste jim to vysvětlila, že nechali, aspoň z toho nemáte problém jinak, bylo to dobrý ... A tady s lidma tedy občas

Paní Eva: No taky nákej zážitek musí bejt, né (smích)

LG: A když jsem je viděla, tak bylo zajímavý, jak máš tu zeleninu, tak voni napřed tam zastavěj autem, pak šli do zeleniny, a ven, ale žádný ovoce nenesli a hned šla k nám, já počítám, že je to z tý zeleniny.

LG: Že to bylo od nich? A tak to myslíte, že by si tak na dálku všimla, že vám tam někdo to?

Paní Eva: Von, mladej.

LG: Ten pán, co... Vy se znáte i tady s lidma takhle jako

Paní Eva: Vobčas, no ten mladej právě chodí furt ven, tam, sem, tam, kolem Alberta a já jsem říkala jako, že to musel bejt jedinej von, jediná dotyčná osoba, nikdo jinej, třeba když já mám vyděláno a oni nemaj vyděláno

LG: A jim to vadí?

Paní Eva: No jim to vadí, že ke mně chodí víc lidí než k nim, a tak.

LG: A chodí víc lidí?

Paní Eva: Jó.

LG: A když ty lidi si časopisy kupujou, proč myslíte, že si ho kupujou, že je to zajímavá, ten časopis, nebo že vám chtějí pomoci, nebo, čím to je?

Paní Eva: Je to zajímavá. Jako hodně lidí, jsou tam i dobrý otázky, protože je to dost jako zajímavá.

LG: Jo jako že ... a proč teda dávaj takový velký dýška, když třeba někdo nechá stovku a

Paní Eva: Já nevím ... když třeba někdo nechá sedmdesát korun, tak to je dobrý.

LG: Jestli to třeba nemyslí tak, že by vám chtěli pomoci, že ví, že

Paní Eva: Asi tak, no. Vidí, že furt stojím, prostě. A to už se stalo hodněkrát takhle občas ... a jeden třeba tam chodil takovej dlouhovlasej, fousatej, ... usměvavej, hnědovlasej, a vždycky na mě, tak co, jde to? Přejde ke mě, dá mi stovku, časopis nechce, prostě tak (smích), ale fakt jako některý maj, jak bych to řekla, fakt z toho, jak bych to řekla, jako, že fakt chtěj pomoci a některý třeba na to úplně kašlou ... já nevím, no. ... a nebo někdo se mi začne smát, že tam prodávám, a nebo mladý holky jdou ze školy, a říkaj ...

LG: Smějou se vám?

Paní Eva: No, říkaj Nový prostor, Nový prostor, a tak.

LG: A proč se smějou?

Paní Eva: Nevím, já jsem si říkala, holka, kdybys, až to budeš jednou ty dělat, já bych se ti smála možná taky, ale těžko, prostě ale říkám si to v duchu.

LG: A nevadí vám to, když takhle jdou děcka

Paní Eva: Ne, proč, já to беру sportovně.

LG: Někomu by to mohlo být nepříjemný, třeba.

Paní Eva: (nesrozumitelné) puberty

LG: Jo, že jsou to děcka, že člověk mávne rukou

Paní Eva: Jsou to pubertáci, ať si říkaj ... školáci jsou školáci (nesrozumitelné mluví přes sebe LG a Paní Eva...)

LG: Je to, jsou to děcka.

Paní Eva: Děcka nezměníme, v dnešní době...

LG: A dospěli to nedělaj? Nebývaj nepříjemný, nemívaj třeba nepříjemný poznámky, nebo...?

Paní Eva: Ne, ani ne, říkaj mladá paní, vy tady tak dlouho stojíte, prostě s úsměvem.

LG: A třeba s Albertem tady jste domluvený, že tady, protože občas býváte ve vnitřku ...

Paní Eva: To má šefová, to má šefová právě s nima domluvený, že můžeme bejt mezi tím, aspoň mezi...

LG: Jo jak jsou ty dvoje dveře, tak mezi nima

Paní Eva: Protože dřív to bylo vevnitřku a on tam udělal průser, tak teď už jen mezi dvěřma.

LG: A co se tam stalo?

Paní Eva: Já nevím.

LG: Nevíte...

Paní Eva: Tam ten už tady není a, tam udělal kdysi pekař

LG: To bylo před tím, ještě než...

Paní Eva: Jo, než jsem začala já, no ... a je to nověj manažer, s tím se taky znám

LG: Jo...

Paní Eva: Ze začátku mu to vadilo, teďka, teďka už vůbec.

LG: Už si zvyknul ... tak zjistil asi, že je dobrý (venku dost prší)

Paní Eva: No, začalo se pěkně lejt

LG: No, já koukám ... (úsměv) tak na tohle je úplně ideální místo Albert, kam se můžete schovat ... že třeba jsou lidi, co prodávaj ve městě, kde, kde jsou

Paní Eva: Ale taky některý maj místa, kde se můžou jít taky se schovat, většinou už ví, že v mainlu se může skovat, a ty co jsou na český, tak ti tam maj zase naproti, že jo

LG: Jo, tam je

Paní Eva: No na druhou stranu

LG: Jo, tam jsou ty schody takový, pod soudem

Paní Eva: No, tak tam.

LG: No, tak to je teda (za oknem průtrž mračen)

Host: Můžu? (přisedá si muž středního věku s pivem)

Paní Eva: Můžete (nesrozumitelné)

(následně se domlouváme na rozhovor s jejím druhem, Host se ptá, jestli děláme dotazník, říkám, že si jen tak povídáme, vypínám diktafon, další témata rozhovoru viz terénní poznámky)